

מיכתבים

אור על אורי

על אמנית תשמ"ט ("אנשי השנה", העולם הזה 27.9.89).

בחירתה של אביבה אורי המנוחה לאמנית השנה, ולסמל מצבה של האמנות בישראל תשמ"ט, היא בחירה נכונה. אבל למה בחר העולם הזה לאייר את הד קטע אודותיה בתצלום המראה את אביבה אורי דווקא בימייה האחרונים והשחורים. הלא היו לה לאורי גם שנות-אור, עם מור רהיבעלה, דויד הנדרל, שצייר את אשתו

ציירת אורי (ציור של דויד הנדרל) כולה אור. כולה אשה

אהובתה למירתו הצעירה, בימי היכרותם הראשונים, כשהיא כולה אור (ראה ציור). שרה מלר, תל אביב

לשון המשורר

על השימוש בלשון זרה במדור לתרבות עברית ("דף חדש", העולם הזה 20.9.89).

נתן זך איננו זקוק להיתלות באילנות גדול לים. הוא מספיק גדול בזכות עצמו. אבל השימוש הבלתי-נלאה כמעט בלשון האנגלית בכתבה החושפת את מניעי ההתיי-עלות של הוצאת-הספרים כחר, מזכיר לי משורר גדול אחר, תומס אליוט האנגלי, שי היה דוחף, לעיתים מזומנות מאוד, מילים לטיניות לשיריו. רפי וייס, רמת-החן

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם פיטון
מנהלת מחלקת-מדועות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3/4 (03),
5230662 (03)

פקס: 245130 (03) FAX
המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הדפצה: גר
תל-אביב, יד הרזעים 7
טלפון: 377056 (03)

המנהל הכללי: דויד גרשנבוין

קורבנות האיוולת

על הרוגי תשמ"ט ("הם לא הגיעו לתש"ט", העולם הזה 27.9.89).

מן הרין היה להזכיר ברשימת אלה שלא הגיעו לתש"ט גם את מאות הישראלים ואת מאות הפלסטינים שהלכו בשנת תשמ"ט ל-עולמם בעיקר בגלל איוולתם. אני מתכוון למאות הרוגי תאונות-הדרך כים, שרכיסי-רכבים מהם יכלו להגיע לשנת תש"ט, שלמים וכריאים, אלמלא נהגו בכבישי הארץ באיוולת כה רבה.

וכן מאות הרוגי האינתיפאדה, שרכיסי-רכבים מהם היו יכולים להגיע לשנת תש"ט, שלמים וכריאים, לוא אך בחרו בדרך אחרת למימוש מאווייהם הלאומיים.

ירוסף לוטקר, קריית-חיים

וולטייר של הסמים

על השימוש בסמים וחופש הפרט ("הנדין", העולם הזה 30.8.89).

אני מסכים לדיעות השליליות של עורך העולם הזה על שכירי-החרב הישראלים, שי עלו לכותרות עקב מילחמות-הסמים בקולומביה וכמה שזה מביש שהתורה היחידה היר צאת מציון היא תורת-ההריגה, אבל אני מבקש להתייחס לדעת אבנרי כי הסחר בסמים וסחר-הסמים הם אסון לאנושות. אם כי אני אישית אף פעם לא טעמתי סם (ואפילו לא אלכוהול) ואיני מעשן, הייתי, למרות זאת, משכתב את אימרתו של וול-טייר, לומר: "אני חושב שהשימוש בכל סם הוא דבר גרוע, אבל אני מוכן להילחם על זכותו של כל אדם להשתמש בסם". אני מופתע שהעולם הזה, הליברלי והרר גל בחופש-הפרט, לא רואה שהנוקים האררי רים הנגרמים לאנושות על-ידי הסמים למיני-הם, נגרמים על-ידי חולשתו של האדם מצד עיקר בארצות-הברית, מצד שני. אגב, את עבודת-הגמר לתואר שלי עשיתי על הנושא "החוק בימינו נגד סמים בעולם". רוני שוררין, נווון

● הקורא שוררין רומז להוגה-הדיעות הצרפתי פרנסוא-מארי ארואה, איש המאה ה-18, שהתפרסם תחת השם וול-טייר, שאחת מאימרותיו המצוטטות ביר תר היא: "אינני מסכים למה שאתה אר מר, אבל אלחם עד טיפת-דמי האחרונה על זכותך לומר זאת".

קוים יקר.

נראה כי העולם הזה הוא עיתון כיני-לאומי, כי בשעה שקיבלנו את דרישת-השלוש מן הקורא בבירה הסובייטית, הביאו לנו גם ד"ש מנייר-זר. עורך-דף ישראלי ידוע, מירידה של ה-פרקליטה עדנה קפלן, ביקר בארצות-הברית ונפגש עם צעירה ישראלית, המלמדת שם בכית-ספר יהודי. בפיה היה הסיפור הבא: לפני שמונה חודשים פירסם העולם הזה (22.2.89) סיפור של אילנה אלון על "התולתן של שתי גברות".

לפני כמה ימים קיבלנו מיכתב ממוסד-קווה. הוא היה ממוען לדניאלה שמי. נושא: ראיין-זוטא שערכה דניאלה כמדור. מה הם אומרים? רזו לשון המיכתב: 10.8.59. (הכוונה, כמובן, ל-10.8.89). למרת דניאלה שמי, שלום רב. משום הראיון שלך עם מר ויקטור שמיטוב בעניין הגירת התורכים מבולגריה לתורכיה. לפי העמדתך את השאלות נראה שאת מצרה על מה שקורה שם. כמו כן על רצונך לדעת את האמת. הרי לפניך גירסא אחרת.

המעטפה ממוסקווא

כשביבשה אחת קופצת...

לימים היה אצלנו שידור טלוויזיוני באותו עניין. הומיע איש השילטונות הבולגריים וסיפר על האמצעים שעשו השילטונות לשדל את האורחים התורכיים שלא יעשו את הצעד הפי-זיו. הראו בתים עירוניים וכפריים, משקים אשר התורכים עזבו אתריהם. אהנו שומרים עליהם, הוא הרגיש. אפילו יותר משמירה שיגרתית, למיקרה אם ירצו לחזור. גם איש מהתורכים עצמם סיפר שהוא ורבים כמוהו ניסו למנוע את הגירת בני-עמם, אשר היו וחיים בשלום עם הבולגרים וה דורות. היתה גם קבוצת תורכים חוזרים מגדעון התורכי. כששאלו אותם למה נסעו, ענה אחד מהם תשובה מעניינת: כשביבשה אחת קופצת לים, כל העדר קופץ אחריה. הדבר היחיד שעשו השילטונות הבולגריים שנתנו דרכון לכל רוש ואיפשרו לו להגר, בהתאם לרוח הפרסטרואקה הנושבת בכל מירוח אירופה. ככבוד רב, ירושלמי.

הסיפור עשה רושם עז על אחד מתלמידי של המורה, והוא בחר בנושא "החתול של עורכת-הדף קפלן" בשעה שהוטל על הכיתה לכתוב חיבור על נושא חופשי. בחיבור סיפר הילד על החתולה תתי-ימשיטה, שבתרה לעצמה שתי גברות: עורכת-הדף עדנה קפלן וחברתה-הליקצוזה, נירה לידסקי. החתולה החכמה לא גילתה לנשים כי היא מתארחת אצל שתיהן, ומחלקת להן מחסריה. השותפות בחתולה התגלתה לעורכות-הדף כאשר הפיעו בתיק מיספטי משותף. נירה לידסקי נכנסה לדירת שכנתה כדי לקבל ממנה צילום של הראיות בתיק. היא נדהמה לגלות את החתולה בורועות עדנה קפלן. הילד בנייר-זר התלהב כליכך מהסיפור שקרא בהעולם הזה, עד שבחר בו ככנושא. המורה חשבה שזה נושא משעשע והטילה על כל הכיתה לכתוב חיבור נושא. שבו יסבירו את רגשותיה של החתולה, החצויה בין שתי גברותיה.

ד.א.א.א.א.